

3. МЕСТО

ЗИМА, ЈА И ВЕТРОВИТ ДАН

Дошла је зима и постаје хладно. Ускоро ће почети да падају прве снежне пахуље. Деца ће изнети своје санке и спуштати се низ завејано брдо.

Седим у соби и чујем: „Фијуууу!.“ Ветар је јак и мислим да је хладан. Кроз прозор видим голе гране дрвећа како се њишу са једне на другу страну. Људи који ходају улицом умотали су се у своје јакне. Једни ходају брзо, јер им ветар дува у леђа, а други споро, јер му иду у сусрет. На крову, поред пута, видим неки шешир. Питам се чији је. Можда га је ветар украо неком деки са главе. Можда је дека трчао за њим. Стигао га није.

Док ја тако размишљам, шешир је нестао. Ветар га је однео даље. Можда ветар има план да га поклони неком мађионичару, који ће из шешира извадити зеца.

Мени је драго што сам у топлој соби. Сачекаћу још мало. Ускоро ће ветар разделити све своје поклоне, па и ону гомилу лишћа коју је узео из парка. Кад се ветар умори и престане да дува, идем напоље, јер ја баш и не волим зиму.

ТЕОДОРА ГАВРИЛОВИЋ, 6. РАЗРЕД

КУЋНА НАСТАВА